<u>බැද්දේගම නවකතාව පාඨකයා හට වඩාත් සමීප වී ඇත්තේ කතුවරයා යොදා ගෙන ඇති පසුබිම් නිරූපණය හේතුවෙනි. විමසන්න.</u>

ලෙනාඩ් වුල්ෆ් නම් විදේශීය ලේඛකයා අතින් මින් වසර සියයකට පමණ ඉහතදී ලියැවී පසුව සිංහලයට නැඟුණු නවකතාවක් වුවද බැද්දේගම නවකතාව කියවන දේශීය රසිකයා හට එහි ආගන්තුක බවක් පළ නොවේ. ඊට ප්‍රධාන වශයෙන්ම හේතු පාදක වී ඇත්තේ නවකතාව විකාශනය වන අර්ධ වනගත ග්‍රාමීය පරිසරයත්, වනාන්තරයත්, උසාවිය ආශ්‍රිත නාගරික පරිසරයත් යනාදිය පාඨකයා හට වඩාත් සමීප වන ආකාරයට නිරූපණය කර තිබීම ය. එබැවින් බැද්දේගම නවකතාව තුළින් වහනය වන්නේ ආගන්තුක විදේශීය විලවුන් සුවඳක් නොව දේශීය ජන සමාජයෙන් පැන නැඟෙන ජීවන සුවඳ ම ය.

ඉතාමත් අඩු වාර්ෂික වර්ෂාපතනයක් ලබන්නා වූත් වර්ෂයේ වැඩි මාස ගණනක් වියලි මාස වශයෙන් පවතින්නා වූත් බැද්දේගම ගම්මානය තුළ වාසය කරන්නන් තුළින් මෙන්ම යාබද වනාන්තරය තුළින්ද දිස්වන්නේ ශුෂ්ක බවේ සලකුණු ය. කතුවරයා එකී පසුබිම පාරිසරික අංගෝපාංග ඇසුරින් ප්‍රතීත කර ඇත්තේ මෙසේ ය.

''නිතර හමන දූවිලි පටලයෙන් සුදුව දුඹුරු පැහැති කොළ කැදැල්ලෙන් ගහණ වූ කොරසැඩි පොතු ඇති මහ ගස්වල කඳන් ලණු මෙන් එල්ලෙන පාසි රොස්සෙන් වැසී අඳුරුව තිබුණේ ය.''

යථෝක්ත පරිසර වර්ණනය වහල් කොට ගෙන බැද්දේගම අවට වනාන්තරය පිළිබඳ තාත්වික සංකල්පයක් පාඨකයා තුළ ගොඩනගන්නට කතුවරයා සමත් වෙයි. එතුළින් පාඨකයා සහ නවකතාවේ ප්‍රස්තුතය අතර ඇති දූරස්ථ බව අවම වෙයි. මින් වසර සියයකට පමණ ඉහත දී පැවතියා වූ බැද්දේගම ගම්මානය අවට වනාන්තරය තුළට තමා මේ මොහොතේ පිවිස ඇත්තාක් වැනි හැඟීමක් පාඨක සිතෙහි ජනිත වෙයි.

බැද්දේගම අවට වනය බෙහෙවින් ම ගූඪ ස්වරූපයක් උසුලන්නකි. එහි නිරන්තර ව ම සැඟව ඇත්තේ බියයි. ශූර දඩයක්කාරයෙකුට වුව ද ඕනෑම මොහොතක අන්තරාය කැඳවීමේ අදිසි හැකියාව ඇති සොබාදහමේ නීතිය ඒ තුළ ක්‍රියාත්මක ය. එකී පසුබිම කතුවරයා නිරූපණය කර ඇත්තේ පහත පරිදි ය.

''ඉදිකටු වැනි තියුණු දිග කටු ඇති මස් සහිත සණ පතු වලින් ගහණ පතොක් ගස් පිළිකුලත් බියත් උපදවන සුලු විය. කොළ නැති හෙයින් විශාල මකුළුවෙකුගේ අඬු බඬු මෙන් විහිදී ගිය රිකිලි ඇති නවහන්දි ගස් වඩාත් බියකරු විය.''

sameera

පූර්වෝක්ත උපුටනයේ එන පාරිසරික සංකේතය මත තැවරී ඇත්තේ ද ගම තුළත් වනය තුළත් නිරන්තරයෙන් පැතිර පවත්නා බියයි. කටුක පරිසරය ඇසුරෙහි නොයෙකුත් පීඩාවන්ට ලක් වෙමින් ජීවත් වන බැද්දේගම වාසීන් එකී පරිසරයේ ම කොටසක් බවට පත් ව ඇති සේ ය. එබැවින් ඔවුන් තුළින් ද පළ වූයේ වනචාරී ගෝත්‍රික ලක්ෂණ ය. හදිසි කෝපය, නොඉවසිලිමත් කම ආදිය බැද්දේගම වාසීන්ගේ සහජාසයන් වශයෙන් සැලකිය හැකි ය.

වැසි සමය එළැඹෙත්ම බැද්දේගම අවට වනාන්තරය නව ජීවයක් ලැබුවාක් මෙන් කෙටි කාලයක් තුළ දී හරිත පැහැයෙන් ගැවසී ගනී. රචකයා වනාන්තරයේ දක්නා ලැබෙන නැවුම් මුහුණුවර පාඨකයා වෙත සමීප කරවන්නේ ස්වකීය නිසඟ වර්ණනා චාතුර්යය ද විදහා දක්වමිනි.

''වර්ෂා කාලයට බැද්ද සැපදායක තැනක් මෙන් පෙනේ. එකල හැම ගහක් ම කොළ පාටින් වැසී යයි. එළිමහන් තැන්වල තණකොළ උසට වැඩේ. හැම වලකම දිය පිරී සිටියි. ගංගාවල හෝ වැව්වල හෝ දිය බීමට හොරෙන් යාමට සතුන්ට සිදු නොවේ. හොඳට වැඩුණු අල, මුල්, කොළ ආදියේ රසයෙන් තරව වැඩුණු ඌරෝ ද මුවෝ ද ඔබ මොබ හැසිරෙති. ඇත්තු ගං ඉවුරුවල නොසිට වනයේ දුරට යති.''

වර්ෂාව හේතුවෙන් වනාන්තරය තුළ දක්නා ලැබෙන ප්‍රබෝධශ්‍රීය ජංගමශීලී ඉන්ද්‍රිය රූප වශයෙන් පාඨක මනස තුළට කාවද්දන්නට රචකයා සමත් වෙයි. තමා සැබැවින් ම අත්විඳිනු ලබන අත්දැකීමක් මැයෙන් යථෝක්ත සිදුවීම් පෙළ පාඨක සිත චමත්කාරයෙන් පුරවාලයි. කතුවරයා එතුළින් නවකතාවේ විකාශනය සඳහා අවශ්‍ය පසුබිම සකස් කර ගැනීමට සූක්ෂම වෙයි.

ප්‍රනාන්දු මුදලාලි සහ බබේහාමි ආරච්චිලගේ උපාය හේතුවෙන් නොකළ සොරකමකට හසුව අත්අඩංගුවට පත් වන බබුන්ටත් සිළිඳුටත් සාක්ෂි විමසන තුරු සිරගත වීමට සිදුවේ. එම අවස්ථාව හා බැඳුණු උසාවි ශාලාවේ පිහිටීම කතුවරයා විසින් නිරූපණය කර ඇත්තේ පාඨක සිත තුළ ද උසාවි ශාලාවේ සැලැස්ම සිතුවම් වන ආකාරයට ය.

''උසාවිය දිගෙන් වැඩි රතු පැහැති උළු සෙවිලි කරන ලද විශාල ගෙයකි. එහි එක් කෙළවරක උස් වූ වේදිකාව මත වටේට ගරාදි වැටකින් ආවරණය කරන ලද විනිශ්චාසනය විය. මේසයක් හා පුටුවක්ද එහි තබා තිබිණි. කාමරය මැද නීතීඥ මහත්වරුන්ටත් වැදගත් සාක්ෂිකාරයන්ටත් වෙන කරන ලද ලොකු මේසයක් හා පුටු පෙළක් ද වීය.''

කිසිදා උසාවි ශාලාවකට පිවිස නැති පාඨකයාට වුවද තමා මේ මොහොතේ උසාවි ශාලාවක් තුළට පිවිස ඇති බව දැනෙන හැඟෙන ආකාරයට කතුවරයා

sameera

විසින් උසාවි ශාලාවෙහි ස්වරූපය ඉදිරිපත් කෙරෙයි. එතුළින් පාඨකයා කතාව කෙරෙහි තව තවත් සාවධාන වෙමින් අවසානය තෙක් කියවීමට ප්‍රෝත්සාහී වෙයි.

බැද්දේගමට පිටතින් පැමිණි ප්‍රනාන්දු මුදලාලි වැනි ආගන්තුකයිනගේද බබේහාමි ආරච්චිල වැනි පුද්ගලයින්ගේද අවට පරිසරයෙන්ද සිදු වූ බලපෑම කරණකොටගෙන බැද්දේගම ගම්මානය කෙමෙන් අභාවයට යයි. ඇති හැකි උදවිය ආසන්න වෙනත් ග්‍රාමයන්ට සංක්‍රමණය වන අතර, අවසානයේ ගම තුළ ඉතිරිවන්නේ පුංචිමැණිකාත් වෙදරාළත් වැනි කිහිපදෙනෙක් පමණි. එහිදී වනාන්තරය විසින් ගම ආක්‍රමණය කෙරමින් සිය අණසක පතුරුවන ආකාරය කතුවරයා අපූර්වාකාරයෙන් නිරූපණය කරයි.

''බිත්තිවල තැනින් තැන මැටි ඇද වැටීමෙන් වරිච්චි කෝටු තෙත් සුළඟට හසු වීම නිසා ඉන් මුල් ඇද දළු ලියලා රිකිලි ලා වැඩෙන්නට වන. කුරුල්ලන් ගෙන දැමුවා වූ ද සුළඟින් ගසාගෙන ආවා වූ ද ඇට නිසා ගෙයි වහලේ උළු අතර ලොකු කුඩා පඳුරු හැදෙන්නට පටන් ගති. ලොකු දළුක් පඳුරක් වහල මත වැටී උළු එහා මෙහා කරමින් මුල් ඇදුණේ ය. බිත්ති අතර කැලය වැඩී ගෙය ඔබා ගත්තෙන් බිත්ති බිම වැටී ගමට පාත් විය.''

පාඨකයා තුළ පහන් සංවේගයක් උපදවමින් ඒ හරහා අපූරු ජීවිතාවබෝධයක් ලබා දීමට පූර්වෝක්ත පසුබිම් නිරූපණය තුළින් කතුවරයා කටයුතු කර ඇති සේ ය. ඇති වන සියල්ල ම නැසෙන සුලු වීම සනාතනික ධර්මතාවකි. එකී ධර්මතාව තුළට නැවුම් බවක් ආරෝපණය කරමින් තත්ත්වාකාරයෙන් නිරූපණය කර තිබීම වූ කලී රචකයා තුළ දක්නා ලැබෙන වෙසෙස් ශක්‍යතාවක් බව ඉඳුරා ම කිව හැකි ය.

මෙසේ කරුණු විග්‍රහ කිරීමේදී බැද්දේගම නවකතාව පාඨකයා හට වඩාත් සමීප වී ඇත්තේ කතුවරයා යොදාගෙන ඇති පසුබිම් නිරූපණය හේතුවෙන් බව නිගමනය කළ හැකි ය.

ආර්.එම්. සමීර රන්ජන් බණ්ඩාර, ශාස්ත්‍රවේදී (විශේෂ) කොළඹ විශ්වවිද්‍යාලය

Sameera